

Σημείο Αναγνωρίσεως

Άγαλμα γυναίκας με δεμένα χέρια – Κική Δημουλά

Ποιητική Συλλογή: Το λίγο του Κόσμου

Όλοι σε λένε κατευθείαν άγαλμα,
εγώ σε προσφωνώ γυναίκα κατευθείαν.
Στολίζεις κάποιο πάρκο. Από μακριά εξαπατάς.
Θαρρεί κανείς πως έχεις ελαφρά ανακαθίσει
να θυμηθείς ένα ωραίο όνειρο που είδες,
πως παίρνεις φόρα να το ζήσεις.
Από κοντά ξεκαθαρίζει τ' όνειρο: δεμένα είναι πισθάγκωνα τα χέρια σου μ' ένα σκοινί
μαρμάρينو
κι η στάση σου είναι η θέλησή σου κάτι να σε βοηθήσει να ξεφύγεις την αγωνία του
αιχμαλώτου.
έτσι σε παραγγείλανε στο γλύπτη: αιχμάλωτη.
Δεν μπορείς ούτε μία βροχή να ζυγίσεις στο χέρι σου, ούτε μία ελαφριά μαργαρίτα.
Δεμένα είναι τα μάτια σου.
Και δεν είν' το μάρμαρο μόνο ο Άργος.
Αν κάτι πήγαινε ν' αλλάξει στην πορεία των μαρμάρων,
αν άρχιζαν τ' αγάλματα αγώνες για ελευθερίες και ισότητες,
όπως οι δούλοι, οι νεκροί και το αισθημά μας,
εσύ θα πορευόσουν μες στην κοσμογονία των μαρμάρων
με δεμένα πάλι τα χέρια, αιχμάλωτη.
Όλοι σε λένε κατευθείαν άγαλμα, εγώ σε λέω γυναίκα αμέσως.
όχι γιατί γυναίκα σε παρέδωσε στο μάρμαρο ο γλύπτης κι υπόσχονται οι γοφοί σου ευγονία
αγαλμάτων, καλή σοδειά ακινησίας.
Για τα δεμένα χέρια σου, που έχεις όσους πολλούς αιώνες σε γνωρίζω, σε λέω γυναίκα.
Σε λέω γυναίκα γιατί είσαι αιχμάλωτη...